

ירדן

משהו רקוב בממלכת ירדן

הידיעות המוסמכות הראשונות הוצאו מ־ ירדן על־ידי נוסעים שהגיעו לארצות השכ־ נות. עד אז, רוחו רק שמועות על מאורעות שזיעזעו את מיבנה הממלכה ההאשמית עד ליסודותיה המלאכותיים.

כתב הדיילי מייל, שיצא לסיור ממושך בירדן ולא יכול היה לפרסם את אשר ראה ושמע, שיגר את כתבתו הראשונה רק לאחר שבועיים, מביריות. "פרצו תגרות בין קציני הלגיון", כתב העתונאי האנגלי, "ואפשר לומר כי קרוב הקץ של כוח זה כצבא ממד־ רגה ראשונה."

אחיו של עלי. ההתנגשות הראשונה ארעה בינו באפריל, במועדון הקצינים במח־ נה זרקה, מקום מושבו של המטה הכללי הירדני. שפיק אבו אל־נאוור, סרן צעיר וקשרוני, עורר ויכוח חריף בין הקצינים, בקבעו כי ירדן, חייבת להצטרף לגוש ה־ מצרי. אחד הקצינים הנוכחים שלף אקדח, ירה בשפיק ופצעו קשה.

העניין היה עובר בשקט יחסי, אלמלא קשריו של הסרן הפצוע. כי אחיו, סגן־אלוף עלי אבו אל־נאוור, נחשב לבוס האמיתי של הלגיון, מאז סולק ג'ון גלאב. עלי, אחד הקצינים הגבוהים המעטים ממוצא פלסטיני, התיידד עם המלך חוסיין, הפך ליועצו הקרוב ביותר. הוא אשר כינס בשעתו 35 קצינים מהימנים, גילה להם כי המלך עומד לפטר את גלאב למחרת היום.

ימאה, לא הסתיר אבו אל־נאוור את דעתו כי על הלגיון להתאחד מיד עם הצבא ה־ מצרי, לפתוח בהתקפה מתואמת על ישראל. דעה זו גרמה להגלייתו כנספח צבאי לפאריס, בימי גלאב. אולם מאז חיסול השפעת האנג־ לים, הפכה תורה מקובלת על רוב קציני הלגיון.

נוצרים ומוסלמים. יומיים לאחר הקט־ טה בזרקה, פרץ ריב במועדון הקצינים בע־ מאן. שוב גרם לסערה הויכוח על הצטרפות ירדן למצרים. "אם המלך לא יסכים", קרא אחד הקצינים הצעירים, "נפעל על דעת עצמנו!"

במהומה שהתפתחה, הועפו כיסאות, צל־ חות וכלי חרטינה. שוב שלף משהו אקדח וירה. הפעם לא היו נפגעים. אך הדי הייתה התפשטו, היכו גלים בשחקי הבירה ובמ־ אהלי הבדואים המרוחקים.

ב־23 באפריל, עברו המהומות ממחנות הצבא התפשטו בין האזרחים. בעיירה מצבה, מזרם לעמאן, התנפלו מוסלמים מזוינים על תושבים נוצרים, שעה שאלה התפללו בכנסייה, הרגו מהם שלושה, פצעו למעלה מתריסר. קריאת־הקרב של המתקפים: "הם רוצים להחזיר את האנגלים!" עוד באותו יום הופיע המלך חוסיין כמ־ כוניתו, מוקף רוכבי אופנוע מזוינים. הוא כינס את נכבדי שתי העדות בעיירה, התנן בפניהם שלא ימשיכו במלחמתם. "זוהי מזי־ מתם של אויבינו, הרוצים למוטט את המ־ דינה מבפנים", קבע. הנכבדים הבטיחו לש־ מור על השקט.

פתרון שאינו פותר. אף מלה אחת לא הופיעה בעתונות הירדנים על כל המ־ אורעות הללו. לאחר טבח מצבה, פשטו השמועות בין בני העדה הנוצרית, כאילו תיכנן ארגון האחים המוסלמים שחיטה כל־ לית של הנוצרים. העתונים מיהרו לפרסם מודעה לאזרחים הנוצריים. המודעה, שלא הוזכר בה השם מצבה, היתה מלאה רמזים מעורפלים על המצב המתוח, כללה, בין השאר, העלטה המרגיעה כי "מוסלמי לא יפגע לעולם בנוצרי, שהרי אין הוא יכול להיות מוסלמי לטוב אם אינו מאמין אמונה שלמה גם בקוראן וגם בבירית החדשה."

בתחילת השבוע, נראה היה כאילו מצאה ממלכת הירדן את הדרך מן הסבך. בתרועות אדירות, הכריזו רדיו קהיר כי הושג הסכם לאחד את שני הצבאות, כדוגמת האיחוד הצבאי הסורי־מצרי.

אך, למעשה, לא פתר ההסכם מאומה. ממלכת הירדן נאשרה כפי שהיתה עד כה: יצירה מלאכותית, חסרת כל זכות־קיום.

מחרוזת

חריצות למופת

בר"ח שהגיש לוועדת הבטחון הלבנונית, הודיע הרמטכ"ל פואד שיהאב כי מילא את הוראות בית־הנבחרים "לזרוא כי צבא ישראל לא יוכל להתקיף את הלבנון."

אין כרירה

בגני יונה, ליד רחובות, נמלט תרנגול־ הורו מידיה של פרידה מרקו שביקשה להובילו לשהוט, חדר למטבח הצרפתי, הפך פתיליה בוערת, העלה את הצרף כולו באש, גרם ל־1200 ל"י נזקים. יצא בשלום מן ה־ שריפה.

לא כל הנוצץ אשפה

בתל־אביב, נעצרה עוורת־בית בנסוטה למכור תכשיטים בשווי של 300 ל"י, טענה להגנתה כי תכשיטים אלה משומשים, נזרקו לפה האשפה על־ידי מעבידתה.

פוי!

בירושלים, נעצר רוני כן־עזרפיל שעה שהוציא שתי ל"י מכיסו של נוסע אוטו בוס, הסביר לשופט כי הינו תייר מתורכיה שבא לראות את הארץ ומבקש רשות לחזור למולדתו מאחר שהתאכזב מיחסה הלא־יפה של המשטרה.

לא לעזות יותר!

בחיפה, ראה מנהל הרכבת בדאגה כיצד ממלאים נוסעים את קרונות הרכבת, החליט כי עלו מספיק אנשים, הורה לנהג לצאת לדרך 23 דקות לפני הזמן.

הוכחה סופית

בבאר־שבע, נעצר יצחק נחום עבור זיוף מיסמכים, נחשד על־ידי המשטרה כבלתי־שפוי בדעתו לאחר שנתגלה כי התי־ חפש לקצין וחדר למתנה צבא.

מחירון

בירושלים, החליט שופט השלום כי זול יותר להתקיף פקיד מאשר לקרוא לו "כלב" או "תמור", קנס את יעקב טומר ב־ 20 ל"י עבור העבירה הראשונה וב־75 ל"י עבור העבירה השנייה.

המאכלים האהובים עדין

ברחובות, נזעקו שכנים להציל את שושנה תמרי מידי בעלה הנגרס, שהתנפל על אשתו כאשר גילתה לו כי העוף הצלוי שהכינה לארוחת צהרים היה התוכי המאולף, החביב עליו.

לב אשה

בחיפה, ביקש שאול לוי עזרה ראשונה לפצעיו, שנגרמו על־ידי אשתו, לאחר שזו איימה להכותו והוא התערב אתה כי לבה לא יניח לה לעשות זאת.

הירדן בלשי

בכיפו, התלונן ידידיה טננבאום במש־ טרה כי פתח את דלת דירתו, מצא שם אלמוני שהתנפל עליו והיכהו גמרצות ב־ צעקו: "אתה יודע מי אני!"

סיבות מקידות

בנתניה, נעצר נתג על נהיגה במהירות מופרזת, ביקש משוטרי התנועה לשחררו מאחר שהגביר את נסיעתו רק מפני שחשב כי מכונית המשטרה היתה מכוניתו של בעלה של האשה, אשר באחרתה נסע בבלות.

הוראות המשטרה

בתל־אביב, הסביר אליהו דיין מדוע גנב מונית: "שאלתי איך להגיע לתחנת החשמל של רידינג והוא אמר לי לקחת מו־ נית בקצה הרחוב."

לשבת קוציץ

מכוסה מעל־רוח ונעולה מגפיים, נושאת נורית חולף את רשתותיה מן הסירה אל החוף, לשם יבוש ותיקון, לקראת ליל עבודה.

במים

דייגי ים כנרת הערביים נהגו לספר בנימה של התפעלות על נימפה זהובת־שיי־ ער, שליחתה דיג יהודי בצאתו לדוג בסירתו, ומשכה אל תוך רשתו שלל דיגים ביופיה ו־ בקולה הערב.

כיום, מספרים דייגי ים כנרת היהודיים על אותה נימפה זהובת־שיער, המלווה את מרטין וולף בצאתו לדוג. הם יודעים כי שם הנימפה הוא נורית חלף וכי אין היא אלא אשתו של מרטין הדייג. ממושבת כנרת. אך הידיעה אינה מונעת בעצם מלרקום אגדות נוספות על הנימפה שלהם.

דוריה של נורית עלו מגרמניה לפני 22 שנה, התיישבו בכנרת, המושבה בת 48 השנים. האב נכנס למקצוע הטבעי ביותר על חוף האגם הרוגע, הפך דיג. בתו, שנולדה

נורית ובעלה מרטין בביתם, במושבה כנרת. לעתים, בשובם עם אור הבוקר מעבודת הדייג, מותרים הם על ארוחה סדירה בחדר האוכל, מעניפים לצלות דגים טריים, שהועלו ברשתם לאחר ליל דיג מפרץ על־מזורה על החוף.

בבית